

วิชา	ย	ย	ย	ย
ภาพย์ฉบับ ๑๖	ย	ย	ย	
ย	วิชาน่าเปรียบอาภรณ์	ย	เพราะเป็นอุปกณ์	
เสริมสร้างสง่าราศี	ย	ย	ย	
ย	ผู้รายไหหนักลาราวี	ย	แท้จริงหามี	
โอกาสแย่งย้อไป	ย	ย	ย	
ย	วิชายังพาก้าวไกล	ย	ดำรงอยู่ใน	
สัมมาอาชีวะช่วงกาล	ย	ย	ย	
ย	เลี้ยงตนเลี้ยงลูกเลี้ยงหลาน	เกษมสุขสำราญ		
ด้วยวิชาหาเลี้ยงชีพเอย	ย	ย		
ย	ย	จากหนังสือ สาระการเรียนรูพื้นฐาน	ม.๒	
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
ย	โคลงสี่สุภาพ : พระสุริโยทัยขาดคอช้าง			
ย	บุเรงนองนามราชาเจ้า	ย	จอมรา-มัญเษย	
ยกพยุหเสนาเยา	ย	ย	ยิ่งแก่ลว	
มอญท่านประมวลมา	ย	ย	สามสิบ หมิ่นแธ	
ถึงอยุธยาเศแล้ว	ย	ย	หยุดไกลนครา	
ย	พระมหาจักรพรรดิเฝ้า	ภูวดล สยามเษย		
วางค่ายรายรีพล	ย	ย	เพียบหล้า	
ดำริจักใครยล	ย	ย	แรงศึก	
ยกนิกรทัพกล้า	ย	ย	ออกตั้งกลางสมร	
ย	บังอรอัคเรศผู้	ย	พิสมัย ทานนา	
นามพระสุริโยทัย	ย	ย	ออกอ้าง	
ทรงเครื่องยุทธพิไทย	ย	เช่นอุป-ราชแธ		
เถลิงศขาธารคว่าง	ย	ย	ควบเข้าชบวนไคล	
ย	พลไกรกองนำเรา	ย	โรมรัน กันเษย	
ช้างพระเจ้าแปรประจัญ	ย	คชไท้		
สารทรวงชวดเขม้น	ย	ย	หลังแลน เติลิดแธ	
เคลงขับคชไล่ไกล	ย	ย	หวิตท่ายคชาธาร	
ย	นงคราญองค์เอกแก้ว	ย	กระษัตริย์	
มานมนัสกัตเวที่	ย	ย	ยิ่งล้ำ	
เกรงพระราชสามี	ย	ย	มลายพระ-ชนม์เษย	
ขับคเชนทรเข่นค้ำ	ย	ย	สะอึกสูัดัสกร	
ย	ขุนมอญรอนนำฟาด	ย	ขาดจะ	
ขาดแลงตราบอูระ	ย	ย	หรูปคิน	
โอรสรีบกั้นพระ	ย	ย	ศพสู นครแธ	
สูญชีพไปสู่ญลิน	ย	ย	พจนผู้สรรเสริญ	
ย	ย	ย	ย	ย

ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
บทพากย์เอราวัณ	ย	ย	ย	
ย	อินทวิชิตบิดเบือนกายิน	เหมือนองค์อมรินทร์		
ทรงศขเอราวัณ	ย	ย	ย	
ย	ช่างนิมิตฤทธิแรงแข่งขัน	เผือกผ่องผิวพรรณ		
สี่สังข์สะอาดไอฟาร์	ย	ย	ย	
ย	สามสิบสามเศียรโสภา	เศียรหนึ่งเจ็ดงา		
ดั่งเพชรรัตนรูจี	ย	ย	ย	
ย	งานหนึ่งเจ็ดโบทครณี	ย	สระหนึ่งยอมมี	
เจ็ดกออุบลบันดาล	ย	ย	ย	
ย	กอหนึ่งเจ็ดดอกดวงมัลย์	ดอกหนึ่งแบ่งบาน		
มีกลีบได้เจ็ดกลีบผกา	ย	ย		
ย	กลีบหนึ่งมีเทพธิดา	ย	เจ็ดองค์โสภา	
แน่นน้อยล้ำพานงพาล	ย	ย		
ย	นางหนึ่งยอมมีบิรวาร	ย	อีกเจ็ดเขาวมัลย์	
ล้นรูปนิมิตมาया	ย	ย	ย	
ย	จับระบำรำร่ายสายหา	ย	ชำเลื่องหางตา	
ทำที่ดั่งเทพอัปสร	ย	ย	ย	
ย	มีวิมานแกว่งามบวร	ย	ทุกเศศกฤษร	
ดั่งเวไชยนต์อมรินทร์	ย	ย	ย	
ย	เครื่องประทับแก้วโกมิน	ชองหางกระวิน		
สร้อยสายชนักถักทอง	ย	ย		
ย	ตาข่ายเพชรรัตนร้อยกรอง	ผ้าทิพปกตระพอง		
หอยพุกทุกหูคสาว	ย	ย	ย	
ย	โล่ห์ทันสารถิขุนมาร	ย	เป็นเทพบุตรควาญ	
ซบท้ายที่นั่งข้างทรง	ย	ย	ย	
ย	บรรดาโยธางตุรงค์	ย	เปลี่ยนแปลงกายคง	
เป็นเทพไทเทวัญ	ย	ย	ย	
ย	ทัพหน้าอารักษ์ไพโรสณฑ์	ทัพหลังสุบรรณ		
กินนรนาคนาคา	ย	ย	ย	
ย	ปีกซ้ายฤทธิพิทยา	ย	คนธรรพปีกขวา	
ตั้งตามตำรับทัพชัย	ย	ย	ย	
ย	ล้นถือน้ออาวุธเกรียงไกร	โตมรศรชัย		
พระขรรค์คทาถวนตน	ย	ย		
ย	ลอยพ้ามาในเวหน	ย	รับแรงวิพล	
มาถึงสมรภูมิชัย	ย	ย	ย	
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
กาพย์ห่อโคลง : ประพาสธารทองแดง				
ย	นกกคอดออาจสู	ย	พบงูเห่าเอาปีกบัง	
งูโพนพังพานหว้าง	ย	ย	(ขาดหาย)	
ย	นกกคอดออาจสู	ย	งูขลิ้ง	

งูขบเข่าปีกบัง	ย	ย	เข็ดเขี้ยว	
งูเล็กหางพานหวัง	ย	ย	ขบตอด	
ตอด บ รอดเลยเลีย	ย	ย	หลีกเลียสูญญณี	
ย	ย	ย	ย	ย
ย	คูนุสูง	ย	ย	งูสูงคูนุสูง
คูนุสูงคูนุ	ย	ย	รูปงูคูนุ	
ย	คูนุสูงคูนุ	ย	ย	พรวุ
คูนุสูง	ย	ย	ย	สูง
ย	สูงคูนุ	ย	งูอยู่	
คูนุสูง	ย	ย	ย	รูปงู
ย	ย	ย	ย	ย
ย	นกแก้วแจ้วเสียงใส	ย	คลอเคล้าคูนุสาธิตา	
นกตัวผู้เมียคลา	ย	ย	ผ่าแขกเตาเหล่านารี	
ย	นกแก้วแจ้วร้อง	ย	เรหา	
ไกลคูนุสาธิตา	ย	ย	แวดเคล้า	
นกตัวผู้เมียมา	ย	ย	สมสู่	
สั้วผ่าแขกเตา	ย	ย	พวกพ้องนารี	
ย	ย เทโพและเทพา	ย	ตะเพียนกาพาพวกจร	
อ้ายบาปลาสลุมพร	ย	ย	ผักพราเปรี้ยแลหนดพราหมณ์	
ย	เทพพาพวกพ้อง	ย	เทพา	
ปลาตะเพียนปลาพา	ย	คูเคี้ย		
สลุมพรอ้ายบาปลา	ย	ย	หลายหมู่	
ปลาผักพราเปรี้ย	ย	ย	วายไหลหนดพราหมณ์	
ย	ย	ย	ย	เจ้าฟ้าธรรมธิเบศร
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
กลอนนิทาน : พระอภัยมณี	ย	ย		
ย	สินสมุทรสุดแสนสงสารแม่	ด้วยรู้ว่าบิดาจะพานี้		
ให้ห้วงหลังกังวลด้วยชนนี้	ย	เจ้าโคก็กราบก้มบังคมคัล		
บิดาคูเร่งจึงแก่งห้าม	ย	จะวอนตามเขาไปใยในไพรสันต์		
อยู่เป่าปี่ตีเกราะเสนาะครัน	ย	แล้วรับขวัญลูกน้อยกลอยฤทัย		
ย	นางผีเสื้อเมื่อแรกก็แปลกจิต	ครันทรงฤทธิ์ปลอบลูกชายหายสงสัย		
จึงรีบออกนอกคอกแล้วคลาไคล	ย	ไปเขาใหญ่ในป่าพานวัน		
ย	ฝ่ายองค์พระอภัยวิไลโหม	ปลอบประโลมลูกชายจะผายผัน		
จึงหยิบปี่ที่เป่าเมื่อคราวนั้น	ย	เอาผ้าพันผูกดีแล้วลีลา		
ให้ลูกรักผลึกแผ่นศิลาแลม	ย	สมอารมณ์รีบออกนอกคอก		
เลียบลีลาศหาดทรายชายคางคา	ย	แลชลาล้วนคลื่นเสียงครันโครม		
ย	ฝ่ายเงื่อนน้ำสำหรับทะเลเล็ก	ไม่วายนึกถึงองค์พระทรงโหม		
พอแจ่มแจ่มแสงทองส่องโพยม	ย	ปลอมประโลมลูกเมียเข้าเคลียคลอ		
จะไปลอยคอกของค์ทรงสวัสดิ์	ย	ให้สมนัซึ่งสัญญาเธอมาหนอ		
แล้วออกจากกวนวังไม่รอรั้งรอ	ย	ค่อยเคลื่อนคลายวายคลอกันไคลคลา		
พอเห็นองค์ทรงยศโอรสราช	ย	อยู่ชายหาดพร้อมกันก็หรรษา		
จึงชวนลูกสาวนั้นกับภรรยา	ย	คลานขึ้นมาชายฝั่งแล้วบังคม		

ย	พงศ์ษัตริย์ที่ศานางเงือกน้อย	ดูแซมซอโยมเจลาทั้งผ้าผม		
ประไพพัทตรีลักษณ์ล้ำลวนข้าม	ทั้งเนื่อนนวนเปล่งออกเตงทรวง			
ชนงเนตรเกศกรอ่อนสะอาด	ย	ตั้งสุรางคีนางนาฏในวังหลวง		
พระเพลิงพิศคิดหมายเสียตายดวง	แล้วหนักหน่วงนึกที่จะหนีไป			
จึงตรัสว่าตาเงือกมาคอยรับ	ย	ช่างสมกับวาจาจะหาไหน		
เราอลงนางมีเสื้อก็เชื่อใจ	ย	เดี๋ยวนี้ไปแรมทางกลางอรัญ		
ช่วยเมตตาทาตรงไปส่งที่	ย	พระโยคีมีเวทวิเศษขยัน		
กลางคงคาปลาร้ายก็หายพรรณ	ย	จะป้องกันภัยพาลประการใด		
ย	เงือกผู้เฒ่าเคารพอภิวาท	ขอรอบบาทบริรักษ์จนดกษัย		
เสด็จขึ้นทรางบ่าจะพาไป	ย	พระหน่อไทให้ขี้ภริยา		
อันอำนาจชาติเชื้อมีเสื้อน้ำ	ย	ปลาไม่กล้ากรายกลัวทั้งทิดา		
ด้วยกลิ่นอายคล้ายท่านผู้มารดา	ย	เมื่อจับข้าข้างจึงอ่อนหย่อนกำลัง		
สัตว์ในน้ำจำแพแก่มีเสื้อ	ย	เปรียบเหมือนเนื้อเห็นพยัคฆ์ให้ชักหลัง		
อย่าเกรงภัยในชลที่วันวัง	ย	ขึ้นนั่งยังบ่าจะพาไป		
ย	ย	ย	ย	สุนทรภู
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
พอมแม้งแกจัน	ย	ย	ย	
ย	ย	ย	ย	มีชินแสแก่เฒ่าได้เล่าไซ
ถึงเรื่องจิ้งว้าเล่นกันเช่นไร	ย	มีข้อใหญ่ขึ้นก็เป็นเช่นละคร		
แต่ข้อหนึ่งแก่เล่าเขาประสงค	ย	มุ่งจำนงในข้างเป็นทางสอน		
ชี้ทางธรรมมรรยาทแก่ราษฎร	ย	เหมือนละครสุภาสิตไม่ผิดกัน		
เราบวชนาคโกนจุกในยุคก่อน	ย	มีกล่าวกลอนเพราะพริ้งทำมิ่งขวัญ		
การขันทมหากยุคเก่าท่านเล่ากัน	ย	มีสวดฉันท์เรียกว่าโ สวดมาลัยโย		
มีเฮฮาสนุกเครื่องปลุกใจ	ย	สมกับได้มีงานการมงคล		
ในหมู่บ้านย่านกลางเมื่อปางก่อน	มีโรงสอนธรรมทานกุศล			
เพื่อเป็นเครื่องเรื่องปัญญาประชาชน	ในตำบลอัคคีคโกลวัดวา			
เรียกศาลาโรงธรรมประจำบ้าน	ย	เหมือนสถานที่ฝึกทางศึกษา		
บางครั้งว่ามีกุศลปนเฮฮา	ย	เพื่อให้พาเพลินเพลินเจริญใจ		
ฝ่ายเงินเข้ามิได้อย่างที่ว่า	ย	เอาจิ้งว้าฝึกหัดดัดนิสัย		
ยอมดูดีดื่มชิมซาบปลื้มปลาบใจ	เหมือนอย่างใครเห็นที่เป็นจริง			
ย	จิ้งเรื่องหนึ่งแก่เล่าครั้งเยาว์อยู่	ได้ไปดูจำไว้ได้ทุกสิ่ง		
เกาะในจิตติดแน่นแน่นกับปลิง	ย	เลยเป็นสิ่งสอนใจจนใหญ่มา		
ตามเรื่องนั้นว่ามีเศรษฐกิจหนึ่ง	ย	เป็นคนซึ่งสูงชาติวาสนา		
มีทรัพย์สิ้นเหลือล้นคนนา	ย	มีบ้านช่องแน่นหนาด้วยชาไท		
ท่านเศรษฐกิจมีบุตรสุดที่รัก	ย	แก่ฟูฟักไผ่จิตพิสมัย		
บุตรคนเดียวแสนจะหวังดังดวงใจ	หวังจะสืบวงศ์ดำรงไป			
มีโรงเรียนไกลบ้านอาจารย์สอน	ย	กลัวลูกอ่อนลำบากไม่พรางได้		
อุทิศทรัพย์จ้างครูมาแต่ไกล	ย	ให้สอนในบ้านตนสู่ปรนปรีอ		
ฝ่ายลูกเรียนคนเดียวให้เปลี่ยวจิต	มักเบือนบิดเบื้อซังเรื่องหนังสือ			
อยากได้เพื่อนพุดจาและหาเรือ	ย	พอกก็ออ้อตามด้วยความรัก		
เกณฑ์พวกเด็กในบ้านให้อ่านด้วย	เพื่อให้ช่วยชวนใจให้สมัคร			
ครันมีเพื่อนเรียนอยู่พร้อมพรวัก	ย	กลับชวนชักเล่นกันไม่หมั่นเรียน		

ครูก็ตีจี้ทำไมได้หยุด	ย	ย	แกเห็นสุดเอาใจจึงได้เขียน	
หวังให้กลัวอาชญาตั้งหน้าเพียร	ย	แต่กลับเพี้ยนผิดคาดถึงขนาดกัน		
ย	ย	ย	ย	พระยาอุปกิตศิลปสาร
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
เสภาขุนช้าง-ขุนแผน	ย	ย	ย	
ย	เจ้าพलयามความแสนสงสารแม่	ข้าเลี้ยงแลดูหน้าน้ำตาไหล		
แล้วกราบกรานมารดาด้วยอาลัย	ย	ลูกเติบโตใหญ่คงจะมาหาแม่คุณ		
แต่ครั้งนี้มีกรรมจะจำจาก	ย	ต้องพลัดพรากแม่ไปเพราะอายุขุน		
เที่ยวหาพ่อขอให้ปะเดชะบุญ	ย	ไม่ลืมคุณมารดาจะมาเยือน		
แม่รักลูกลูกก็รักอยู่ว่ารัก	ย	คนอื่นสักหมื่นแสนไม่แมนเหมือน		
จะกินนอนนอนว่าเมตตาเตือน	ย	จะจากเรือนร้างแม่ไปแต่ตัว		
แม่วันทองของลูกจงกลับบ้าน	ย	เขาจะพาลว่าขุนแม่ทูนหัว		
จะก้มหน้าลาไปมิได้กลัว	ย	เมื่อยามมัวหมอง นักจงหักใจ		
ย	นางกอดจูบหลับหลังแล้วส่งสอน	อำนาจพรพรายน้อยละห้อยให้		
พ่อไปตีศรีสวัสดิ์กำจัดภัย	ย	จนเติบโตใหญ่ยังยวดได้บวชเรียน		
ลูกผู้ชายลายมีอนันต์ถ้อยศ	ย	เจ้าจงอดส่ำทำส่ำมาเสมียน		
แล้วพาลูกออกมาช่างท่าเกวียน	ย	จะจากเจียนใจขาดอนาใจ		
ลูกก็แลดูแม่แม่ดูลูก	ย	ย		ต่างพันผูกเพียงว่าเลือดตาไหล
สะอื้นรำอำลาด้วยอาลัย	ย	แล้วแข็งใจจากนางตามทางมา		
เหลียวหลังยังเห็นแม่แลเขม่น	ย	แม่อังเห็นลูกน้อยละห้อยหา		
แต่เหลียวเหลียวเลี้ยวลับบัววิญญา	ณเฝ้าล่าตาต่างสะอื้นย่นตะลึง			
ย	ย	ย	ย	สุนทรภู่
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
ภาพยเห็นชมเครื่องควาวหวาน	ย	ย		
โคลง	ย	ย	ย	ย
ย	แกงไก่มีมันเนื้อ	ย	นพคุณ พี่เอย	
หอมยี่หว่อรสสุน	ย	ย	เฉียบบรรณ	
ชายใดบริโภคนกฤษ	ย	ย	พิศ หวังนา	
แรงอยากยอหัดถ้อน	ย	อกให้หวนแฉวง		
ภาพย	ย	ย	ย	ย
ย	มันมันแกวแก้วตา	ย	หอมยี่หว่อรสร้อนแรง	
ชายใดได้กลิ่นแกว	ย	ย	แรงอยากให้ไผ่ฝันหา	
ย	ยำใหญ่ใส่สารพัด	ย	วางงานจัดหลายเหลือตรา	
รสดีด้วยน้ำปลา	ย	ย	ญี่ปุ่นล้ำย้าวนใจ	
ย	ดับเหล็กลวกหลอนต้ม	เจื่อน้ำส้มโรยพริกไทย		
โอชาจะหาไหน	ย	ย	ไม่มีเทียบเปรียบมีอนาง	
ย	หมูแนมแหลมเลิศรส	ย	พร้อมพริกสโตบของหลวง	
พิศห่อเห็นรางซาง	ย	ย	ห่างห่อหวนป่วนใจโหย	
ย	ก้อยกึ่งปรุงประทีน	ย	วางถึงลิ้นดินแดนไทย	
รสทิพย์หยิบมาโปรย	ย	ย	ฤาจะเปรียบเทียบทันขวัญ	

ย	เทพื้นเนื้อทอง	ย	เป็นมันย่องล่องลอยมัน
นำชดสครามครั้น	ย	ย	ของสวรรค์เสวยรมย์
ย	ความรักยกเปลี่ยนท่า	ทำน้ำยาอย่างแกงชม	
กล่อมกล่อมเกลี้ยงกลม	ย	ชมไม่วายคล้ายคล้ายเห็น	
ย	ข้าวหุงปรุงอย่างเทศ	ย	รสพิเศษใส่ลูกเอ็น
ใครหุงปรุงไม่เป็น	ย	ย	เห็นเชิงมิติประดิษฐ์ท่า
ย	เหล็กรูหมูป่าต้ม	ย	แกงคั่วส้มใส่ระกำ
รอยแจ่มแห่งความขำ	ย	ย	ข้าทรวงเศว้เจ้าตราครดอม
ย	ซ่าซ่าพลาเนื้อสด	ย	ฟุ้งปรากฏรสหื่นหอม
คิดความยามถนอม	ย	ย	สนิทเนื้อเจือเสาวคนธ์
ย	ลาเตียงคิดเตียงน่อง	ย	นอนเตียงทองท่าเมืองบน
ลดหลั่นชั้นชอบกล	ย	ย	ยลอยากนิทรคิดแนบนอน
ย	เห็นหุ่มรุ่มทรวงเศว้	ย	รุ่มรุ่มเจ้าคือเฟฟอน
เจ็บไกลใจอาวรณ์	ย	ย	รอนรุ่มรุ่มกลมกลางทรวง
ย	วังนงหนึ่งนาชด	ย	โอซารสกว่าทั้งปวง
นกพราวจากรังรวง	ย	ย	เหมือนเรียมว่างห่างห้องหวน
ย	ไต่ปลาเสแสงสว่าง	ย	ดูจวจากระเบิดกระบวน
ไบโคกบอกโคกครวญ	ย	ให้พี่เคว้เจ้าดวงใจ	
ย	ผักโคมชื่อเพราะพร่อง	เป็นโคมน่องถาโคมไหน	
ผักหวานชานทรวงใน	ย	ใครครวญรักผักหวานนาง	
ย	ย	ย	พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย
ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย
อันของสูงแม่ปองต้องจิต	ย	ย	
ย	ในลักษณะนั้นว่าน่าประหาด	เป็นเชื้อชาตินักรบกลั่นกล้า	
เหตุไฉนย่อท้อรอร่า	ย	ย	ถากจะกล้าแต่เพียงวาที
เห็นแก้วแวววับที่จับจิต	ย	ไยไม่คิดอาจเอื้อมให้ถึงที่	
เมื่อไม่เอื้อมจะได้อย่างไร	ย	อันมณีถากจะโลดไปถึงมือ	
อันของสูงแม่ปองต้องจิต	ย	ถ้าไม่คิดป็นป่ายจะได้ถา	
มิใช่ของตลาดที่อาจซื้อ	ย	ถากแย่งยื้อถือได้โดยไม่ยอม	
ไม่คิดสอยม้วคอยดอกไม้วรง	ย	คงชวดดวงนุปนชาติสะอาดหอม	
ดูแต่ภูมิริมเทียวบินค่อม	ย	จึงได้ออมอบกลิ่นสุมาลี	
ย	ย	ท้าวแสนปม : พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว	
ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย
ณ หาดทรายทะเลแห่งหนึ่ง	ย	ย	
อินทรวีเชียรฉันท	ย	ย	ย
ย	สายัณต์ตะวันยาม	ย	ขณะข้ามที่สัมพันธ์
เข้าภาคณาตอน	ย	ย	ทิศตกก็รำไร
ย	รอนรอน และอ่อนแสง	นภาแดงลีแปลงไป	
เป็นความอร่ามใส	ย	ย	สุภาสคพิสุทธิ์สี
ย	เร็วเร็ว ณ เมื่อรัต-	ย	ดีจะผลัดก็พลันมี

มีด้ามมีขา	ย	ย	ย	ศศิธรจะจรแทน
ย	วิวิวิ ะวิวิเรื่อย	ย	ระยะเฉื่อยฉิวฉิว	
เย็นกายสบายแดน	ย	ย	มันด้วยระรวยลม	
ย	วิกริก กระดิกทุก	ย	หุ่หุ่หุ่หุ่หุ่หุ่	
ใบก้านตระการชม	ย	ย	พิศะชอลลอรัน	
ย	ไรไร ไสวร้อน	ย	จระวอนวิหคพรรณ	
เหนือพฤษะไพรณ์	ย	ย	มุขะเพื่อจะเมื่อรัง	
ย	ครั้นครั้น คะครั้นครั้น	ย	ชละลั่นสนั่นดัง	
โดยทางทะเลพัง	ย	ย	สรรคลั่นคะเครงโครม	
ย	ลิวลิว ละลอกปราด	ย	ประทะหาดและสาดไซม	
ซัดทอยทยอยโถม	ย	ย	ทะเลผู้งกระทั้งถึง	
ย	แท้อรรรมชาติงาม	ย	พิศะยามจะย่ำพัง	
เพ่งภาพผิคำเน็ง	ย	ย	ละกั่นำนียมตาม	
ย	ตวยีน ณ พันทราย	ย	เฉพะชายทะเลงาม	
ชมเพลินก็ปลันความ	ย	ย	ตริตระหนักประจักษ์มา	
ย	เมื่อมองกะคลองเนตร	พิเคราะห์เขตอาณา		
ของไทยสิไพศา-	ย	ย	ลยะรอบประกอบชล	
ย	โนนโนน น่นะยาวกว้าง	ณ ระหว่างทะเลวน		
น้ำเชี่ยวและเชี่ยวกล	ย	ย	กะจะคำแสดงสี	
ย	น่นน่น น่นะบอบบ่ง	ย	โป๊ะประมงประมาณมี	
ดินดา ณ อาชี-	ย	ย	วะเพราะปลาแหล่ออาจัน	
ย	เรือใบคระไลคลอง	ย	ละเลาะล่องชะลอสินธุ์	
ไปมาและหากิน	ย	ย	ก๊ะจะเกี่ยวกะมัจฉา	
ย	ใครใคร มิไม่นี่	ย	คติลึกละเอียดมา	
พบเขากี่เปล้าตา	ย	ย	จะมิตติมิมิตฝัน	
ย	เห็นภาพทะเลแดน	ย	ดูจะแดนอุทกอัน	
ปราศฝั่งฝัน	ย	ย	บพิจารณาไกล	
ย	เห็นภาพพณีขักรรม	ย	กถรรรมดาไป	
ตามถิ่นและทางใคร	ย	ย	จะถนัดสมรรถทำ	
ย	หากใช้พินิจชอบ	ย	วิเคราะห์รอบจะครอบงำ	
นึกถึงประเทศน่า	ย	ย	นยะแนว ณ แนวหมาย	
ย	โลกเราสี่เข้ายุท-	ย	ระมิหยุคมิหยอนวาย	
บุคคลและแคว้นหลาย	ย	ตะลลลลลลลลลลลล		
ย	หาที่กระทำกิน	ย	และถวิลจะแย่งกัน	
ทุกยุคและทุกวัน	ย	ย	มิวิจารณ์จะตื่นตน	
ย	ว่าอ่าเฒแผ่น	ย	ภพะแดนอุทกชล	
ทั้งใหญ่และกว้างยล	ย	ย	เฉพะเนตรถนัดเห็น	
ย	ของไทยนะ-ของไทย	และก็ไทยนะ-ไทยเป็น		
เจ้าของและบำเพ็ญ	ย	ย	จะพิทักษ์จะรักษา	
ย	ในถิ่นอุทกนั้น	ย	ลือนันตบรรดา	
สิทธิจะคนนา	ย	ย	บมิสูคอนุสรณ์	
ย	แผ่นน้ำ ณ เบื้องหน้า	ย	อุปมากะอากร	
เกิดเทิดสถาวร	ย	ย	ชีวะเรานิรันดร์แล	
ย	ย	ย	ย	นายชิต บุรทัต

ย

[บทอ่านทำนองเสนาะ](#) ย อักซุด

วัฒนธรรม2วัฒนธรรม [วรรณกรรม](#) การอ่านทำนองเสนาะ ย